

SENTÈNCIA de 26 de febrer de 2003

Contracte laboral: dret del treballador a percebre el salari convingut fins que l'empresari estableixi la seva baixa.- Extinció del contracte laboral per decisió unilateral del treballador: no es pot presumir.
- Càrrega de la prova

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La Sra. Maria Lluïsa G.S. va presentar davant de l'Honorable Batllia, demanda contra la Sra. Marisa B.F. en reclamació de la quantitat de 384.000 PTA en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat i fet en forma indeguda, i de salaris pendents.

II.- La Sra. Marisa B.F. va reconèixer deure la suma de 120.000 PTA corresponent al salari del mes d'agost del 2000 i per la resta, es va oposar a la demanda, contestant que no hi ha hagut cap acomiadament, sinó que fou la part agent qui va abandonar el seu lloc de treball sense comunicar-ho per carta certificada a la seva empleadora; formulant la part defenent una demanda reconvencional en reclamació de la quantitat de 30.000 PTA en concepte de preavis.

III.- Per sentència de data 1 de juliol del 2002, l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles, secció civil, va estimar en part la demanda de l'actora i desestimar la demanda reconvencional de l'adversa; condemnar la Sra. Marisa B.F. a abonar a la Sra. Maria Lluïsa G.S., la quantitat de 1.923,23 euros, incrementada dels interessos legals a partir del dia 1 de desembre del 2000, a excepció de l'import de 721,21 euros al qual es computaran els interessos del 1 de desembre del 2000, fins al 19 de febrer del 2001, i a regularitzar les cotitzacions socials prop de la CASS; així com a pagar les despeses judicials.

IV.- Contra aquesta resolució, la Sra. Marisa B.F. ha interposat recurs d'apel·lació.

V.- La part que recorre manifesta: que la part demandant no ha demostrat que la Sra. Marisa B.F. l'acomiadés de forma verbal a principi del mes d'octubre; que al contrari aquesta part va provar que la Sra. Maria Lluïsa G.S. va desistir unilateralment del contracte de treball; que el primer dia de setembre la Sra. Maria Lluïsa G.S. havent finalitzat les seves vacances, s'havia d'incorporar a la feina, però no ho va fer, abandonant per tant el seu lloc de treball, sense comunicar-ho per carta certificada, ni tampoc donar preavis; que l'absència injustificada durant 21 dies és més que suficient per considerar fefaent la voluntat del treballador de rescindir el contracte de treball, constituint una manifestació clara i significativa per part de l'empleada de la seva voluntat de deixar el seu lloc de treball; que durant el mes de setembre, la Sra. Maria Lluïsa G.S. no va treballar i per tant no li correspon cobrar el salari relatiu als 21 dies de setembre del 2000; que si la Sra. Marisa B.F. ha efectuat una cotització d'un salari inferior, és perquè així li havia demanat l'adversa, ja que en aquell moment estava tramitant la seva separació matrimonial i volia que constés un salari inferior perquè d'aquesta manera podia percebre una pensió d'aliments superior.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis Vuillemin.

FONAMENTS DE DRET

I.- Les parts donen una versió contradictòria de les condicions en les quals es va acabar la relació laboral: la Sra. Maria Lluïsa G.S. pretenent que fou acomiadada verbalment a principis del mes d'octubre del 2000 i la Sra. Marisa B.F. sostenint que fou la part agent qui no va reincorporar-se al seu lloc de treball després de les vacances del mes d'agost. No consta en autes, la més mínima prova en favor de l'una o l'altra de les manifestacions de les parts, sinó l'única cosa que queda acreditada, és que la Sra. Maria Lluïsa G.S. no va tornar a treballar al mes de setembre del 2000, pel compte de la Sra. Marisa B.F., sense que es pugui determinar si és perquè la treballadora va ser acomiadada verbalment o perquè va abandonar voluntàriament el seu lloc de treball. En tot cas, la Sra. Marisa B.F. va donar de baixa la Sra. Maria Lluïsa G.S. el dia 21 de setembre del 2000, doncs és que va considerar la mateixa, que a comptar d'aquella data,

el contracte de treball lligant les parts, s'havia rescindit.

II.- Dit això, i en l'absència de proves a favor de l'una o l'altra de les versions de les parts, no hi ha res a afegir al raonament molt encertat del Tribunal, ajustat al dret i als fets, segons el qual, el desistiment unilateral del treballador mai es presumeix i que si l'assalariat no es reincorpora a la feina, això no vol dir automàticament, que ha volgut rescindir la relació laboral. Pertoca a l'empleador cercar els motius de l'absència del treballador i si considera que aquests motius són injustificats, procedir a un acomiadament per culpa greu, d'acord amb les disposicions de l'article 9 sobre el contracte de treball. Per conseqüent s'ha de considerar que per la seva declaració de baixa del dia 21 de setembre del 2000, la Sra. Marisa B.F. va rescindir la relació laboral sense complir els requisits de forma exigits per l'article 8 del Decret sobre el contracte de treball, donant lloc a indemnització del treballador. Doncs s'ha d'estimar la demanda de la Sra. Maria Lluïsa G.S. per aquest concepte, la qual cosa origina, de facto, la desestimació de la demanda reconvencional presentada per la Sra. Marisa B.F.

III.- Fins a la seva rescissió, el contracte de treball ha de produir tots els seus efectes, i el treballador té dret a percebre el seu salari durant tota la durada de la relació laboral. Com que el contracte entre les parts es va acabar el dia 21 de setembre del 2000, quan la Sra. Marisa B.F. va donar de baixa la seva assalariada, el salari d'aquesta darrera es deu fins a la mateixa data i doncs s'ha de confirmar també la sentència impugnada sobre aquest tema.

IV.- L'empleador ha de respectar totes les obligacions que li són imposades per la reglamentació laboral i no pot exonerar-se de les mateixes pretextant que si va efectuar una cotització d'un salari inferior al satisfet al treballador es perquè aquest darrer li va demanar. A més a més no consta en autes cap prova que la Sra. Maria Lluïsa G.S. hagi formulat una tal petició a la Sra. Marisa B.F.

V.- En conseqüència s'ha de confirmar la sentència recorreguda en tots els seus extrems.

VI.- La desestimació del recurs imposa les costes judicials a càrrec de la part que recorre.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de
Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Desestimar el recurs de la Sra. Marisa B.F.;
confirmar la sentència de l'Honorable Tribunal Unipersonal
de Batlles de data 1 de juliol del 2002, en totes les seves
disposicions; **condemnar** la Sra. Marisa B.F. al pagament de
les costes processals de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en
serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia,
per al seu coneixement i als efectes escaients,
definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-